

תהא חקירה!

ויפגינו בהמוניהם נגד השלטונות. וכאשר אמנם באו ההפגנות הצפויות, דאג מי שדאג כי תהינה סוערות וקיצוניות. לדברי היומון הארץ ניסו דוקא אנשי מק"י לרסן את המפגינים בנצרת. אך מפ" גינים מסוימים (ויש המתיימרים להכירם כידידי הממשל הצבאי) היו כה משולבבים, שאי אפשר היה לרסנם. תרופות סיסמותיהם גברה מרגע לרגע.

היה מי שגם לפירסום רחב של הדברים בעתונות העברית. חי יעילות היתה כה רבה, עד כי היתה הפגנה אחת אשר תוארה בעתונות העברית כמה שעות לפני שנתקיימה.

רק אחרי כמה ימי הפגנות החלה המכו" נה המשומנת של הממשל הצבאי להיכנס לפעולה. כל הפגנה נוספת נמנעה בנקל.

א אדבר בשפת רמונים. בבחירות האחרונות נתנו הבוחרים רוב מוחלט למפלגות שהתחייבו חגיגות לבטל את ה" מימשל הצבאי. ברגע זה מתנהלים דיונים — הן להרכבת קואליציה, הן לחקיקת שורה של חוקים בכנסת. בשני הדיונים תופס ביטול המימשל הצבאי מקום מרכזי. אינטרסים אדירים מעוניינים למנוע זאת. יש אינטרס מפלגתי: מפא"י, אשר ארבעת הקהילינגים הערביים שלה, ניבחרו המי" של הצבאי, הם עוגן ההצלה האחרון שלה לקיום שלטונה בממשלה הבאה. יש אינ" טרס כלכלי: עיסקי המיליונים של הספס" רים למיניהם, ביניהם מושלים צבאיים לש" עבר, המשתמשים בקיום המימשל הצבאי לניצול הערבים ואדמותיהם. יש אינטרס חקלאי: המשך גזילת הקרקעות הערביים, שלא תיתכן ללא קיום המימשל. ויש ה" אינטרס האנוכי של מנגנון המימשל, המב" קש — כמו כל מנגנון — להוסיף ולהתקיים.

כל האינטרסים האלה לוחמים ברגע זה על חייהם. מעולם לא היה קיים סיכוי כה מוחשי ו" קרוב לחיסול המימשל. ואילו בעלי האינ" טרסים האלה — המבצרים מאחורי גבו של דויד בן גוריון, ושיש להם השפעה אדירה על כל כליה הביטוי הממלכתיים והפרטיים במדינה — מתגוננים. מנוי וגמור עמם למנוע את פירוק המימשל בכל מחיר.

בכל מחיר. והנה, לפתע, באורח פלא, יש מהומות. יש הפגנות. העתונות העברית מודיעה באותיות של קידוש הלבנה כי ערביי ישר"ל — כל ערביי ישראל — קמו "נגד המדינה", וכי "ההסתה נגד ישראל" נמש" כת. מוסר ההשכל המבושש: אם כן, אסור לבטל את המימשל הצבאי.

אני אומר: אם כן, דוקא אם כן, חור" בה היא לחסל את המימשל הצבאי, לגיטימי! חובה היא לטהר את הגוף הלאומי מן ה" צרעת הזאת! חובה היא לנקות את צה"ל מן הגידול הממאיר הזה, המתיימר להיות חלק ממנו.

אחרי שלוש עשרה שנות קיומו הצליח המימשל הצבאי ליצור מצב בו קמים ערביי ישראל — כ ל ערביי ישראל — "נגד המ" דינה". בו ברוחים הצעירים בהמוניהם, למ" רות שיפור המצב הכלכלי. בו נענה ה" ציבור הערבי כולו (לדברי הדוברים הרש" מיים) להוראות מקי". בשנת הארבע עשרה לקיומו מסוגל ה" מימשל הצבאי ליצור בישראל אלג'יירה שניה ולהביא לכך שהאי"ם, המטפל כיום רק בבעיית הפליטים, יתחיל לספל גם ב" בעיית המיעוטים בישראל.

מאורעות השבוע מגדירים את הסאה. למען בטחון המדינה, חסלו את המימשל הצבאי — לפני שי המימשל הצבאי יחסל את בטחון המדינה!

אירעו במדינה מקרים, שאי אפשר לפרסמם, בהם נהרגו בנים של אמהות עבריות — ולא דוקא על הגבול.

אבותינו ידעו זאת. על כן אמרו "לא תרצח!" תחת לאמר "לא תרצח עברי!"

ה מצפון הלאומי, ויצר הקיום העצ" מ, תובעים: תוקם ועדת חקירה ציבור" רית, בראשות שופט עליון, שתחקור את נסיבות מותם של חמשה אזרחים צעירים אלה. תחקור"גא את הקצינים, את אנשי משמרה הגבול, את הרופאים, את המנתחים" לאחר המות, את חברי המשקים בסביבת המקרה. תקבע את הנסיבות, ותבדוק בכלל את הנהלים הקיימים לגבי מניעת הסתננות.

יש להבטיח כי ייעשה הכל כדי לשמור על חיי האדם — במסגרת התפקיד הקשה וכפויה הטובה של היחידות האחריות לשמירה על גבולות המדינה.

אולם זהו רק חצי החקירה הדרור

משפחת גורג' שאמה ליד גופת בנה ותמונתו

שה. לא פחות חשוב החצי השני: מה קרה אחרי ההריגה.

אנשים רבים נעלמו על הגבול, כאילו בלעה אותם האדמה. ואולי באמת בלעה אותם האדמה. בין מאות הצעירים הערביים שברחו בשנים האחרונות מן הארץ, יש שעקבותיהם נעלמו בכלל, ושום סימן חיים שוב לא הגיע מהם. ואילו חמישה אלה — גופותיהם נמסרו למשפחות. הגופות שנשא את סימני החב" לה הנוראים, אשר בעיני ההורים המוועז" עים גראו כסימני התעללות, עיניוים ו" סירוס לפני המחת.

השלטונות, היודעים למנוע בי כוח כל אסיפה נגד חוק הקרק" עות, היודעים להחניק באיבו כל נסיון של התמרדות, שפיתחו במ" רוצת השנים אלף ואחת שיטות מחוכמות להשליטת טרור קבוע ויומיומי ברחוב הערבי — גילו ה" פעם ליברליות בלתי רגילה.

הם עשו את הכל כדי לאפשר הלחיות והפגנות המוניות. הם דאגו לפירסום מוק" דם אדיר, באמצעות הרדיו והעתונות. הם דאגו כי ההמונים יראו את הגופות. במלים אחרות: הם עשו את הכל, מחוץ לחלק הזמנות בכתב לערביי ישראל שיבואו

חלים על הזולת בלבד. "גורו בעת בריחתם" — גם אלה מילים הלכותות ישר מאוצר המונחים של משפט אייכמן: Auf Der Flucht Erschossen. זו נוסחה נאצית מובהקת — ודור שלם למד להתחלחל למשמעה. "בעת בריחה" נהרגו היהודים והקומוניסטים שנפחו את נשמתם במרפיה העיוניים של דכאו ובוכנ" חאלד. "בעת בריחה" נהרגו, לאחר מכן, אויבי כל המשטרים הפאשיסטיים.

ועתה נהרגים אצלנו — "בעת בריחה".

אבותינו קבעו: "לא תרצחו" זהו ציחי מוחלט, ללא תנאי או סייג. כלל לא יתכן תנאי או סייג לציחי מוחלט. ברגע שיש יוצאים מן הכלל, מתמוטט המוסר כולו. מזה שנים נוהג חלק מאנשי הציבור שלנו כאילו מותר לרצוח — בתנאי שהנרצחים אינם יהודים. ויש המוסיפים: בתנאי שלא יהיו אזרחי ישראל. אלפי בני אדם, ש" נבראו בצלם, נעלמו על הגבול כאילו בל-

ה סתה פרועה מתנהלת ברגע זה בכפי" רים הערביים נגד מדינת ישראל. ב" חון המדינה מחייב שיושם לדבר קץ, אחת ולתמיד.

אם בוכה על בנה שנקטל — סיתמו לה את הפה, למנחלת!

אב זועק על מות יוצא חלציו — השליכו אותו לכלא!

שכנים מתקהלים סביב הבתים השכולים — פזרו אותם בכוח, את הבוגדים!

תלמידים מזועזעים נוטשים את בתי הספר ומפגינים נגד הריגת חבריהם — רוצצו את גולגולותיהם, שונאי ישראל שכמותם!

בספר מסויים כתוב "לא תרי צח"? שרפו אותו, כי הוא פוגע בבטחון המדינה!

ח מישה צעירים ערביים ניסו לברוח מן המדינה. פעם שלושה ביחד, ופעם שניים ביחד. באותו שבוע, באותו קטע של הגבול, חמשתם נהרגו.

שמענו את הגירסות האלמוניות של דוב" רים רשמיים אלמוניים. ראינו את תצלומי הגחיות — אותם המתפרסמים בגליון זה, ואותם שגם עורכי העולם הזה גרעו מל" פרסמם, בשל פרטיהם הוועתיים.

איני רוצה לקבוע מסמרות — כי זה עניין של ועדת חקירה. אך כחייל שהשתתף ב" מארבים (ושהיה עד להריגת בני אדם לא מעטים), וכאדם היועד להסתכל בתצלומים, הריני נאלץ להביע את דעתי:

הגירסה הרשמית מעוררת ספי קות חמורים.

יתכן כי לא גורו תחילה יריות אזהרה מעל לראשי הבורחים, וכי לא נעשה כל ניסיון לעצור את הבורחים. אנשי הסיוור ירו מייד על מנת להרוג.

גם כך — אין זה מתקבל על ה" דעת שאנשי הסיוור הישראלי, שירו כביכול "ממרחק" בחמש דמויות בורחות, הצליחו לפצוע את כוון פצעי מוות, כך שכל החמישה נה" רגו בו במקום. האם איש לא נפי צע, ונפל חי בידי שוביו? האם איש לא הרים את ידיו וזכנע?

התצלומים נותנים לשער, כי פצעי המות אינם דומים לפצעים של יריות ממרחק.

ויש בגופות פגיעות נוראות, שי אינן נראות כתוצאות של ניתוח לאחר המוות.

יאמר הדבר בפה מלא: שום מדינה אינה יכולה לסבול כי אזרחיה יגנבו את הגבול ויעברו לארץ עוינת. הדבר כרוך ב" סיכון בטחוני ניכר (אם כי לא חמור ביר" תר). תפקידם של כוחות הבטחון למנוע את ההסתננות — בשני הכיוונים.

יש לתפוס את העבריינים. יש להעמידם לדין. מן הסתם יחייבו בעונשי מאסר חמורים.

אפשר להבין כי במקרה מסויים, מתוך נסיבות שאין שליטה עליהן, נהרג בלחט פעולה מסתנן בלתי מוויין. אסור לסלוח זאת — אך אפשר להבין.

אולם מכאן מרחק עצום עד ל" הריגה שיטתית ומתמדת של בני אדם בלתי מוויינים המנסים לע" בור את הגבול, אם פנימה, אם החוצה.

מזה שנים אנחנו שומעים את הודעות הדוברים על המסתננים הנהרגים "בעת ברי" חתם", אחרי ש"לא נענו לקריאות האזהרה של המשמר הישראלי". שמענו — ושחקנו. ושתיקה זו רובצת על מצפוננו.

אך יש גבול לשתיקה. מעבר ל" גבול זה, השותק הופך לשותף ל" פשע, ומקומו בין הנבלים. כך אמרנו במשפט אייכמן. ואין הדברים